

Arrest

nr. 265 468 van 14 december 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. HOOYBERGHS
Azalealaan 25
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 17 september 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 augustus 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 september 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat S. HOOYBERGHS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 december 2019 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van de wettelijk samenwonende partner van zijn vader met de Belgische nationaliteit. Op 22 juli 2020 wordt verzoeker in het bezit gesteld van de elektronische F-kaart.

1.2. Op 20 augustus 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [R.V.]

Voorna(a)m(en): [R.]

Nationaliteit: Dominicaanse Republiek

[...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter op 17.12.2019 waarna hij in het bezit werd gesteld van een F-kaart op 22.07.2020. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de Belg [B.J.A.F.] (RR: [...]), de geregistreerde partner van zijn vader met wie hij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt er geen gezamenlijke vestiging meer te zijn tussen betrokkene en referentiepersoon, en dit sedert 27.04.2021, datum waarop betrokkene werd ingeschreven te [R.].

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 16.07.2021 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd hem aangetekend verzonden op 16.07.2021. Betrokkene legde daarop de volgend stukken voor:

- Arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid voor de dagen 18.03.2021 en 30.07.2021

- Aansluiting CM-Hospitaalplan

- Aansluitingsattest CM

Onze brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart."

Betrokkene heeft na 03.08.2021 geen andere stukken meer voorgelegd.

Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4 van de wet betreft: vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene woonde sedert 17.12.2019 bij de referentiepersoon. Op 27.04.2021 werd betrokkene op een afzonderlijk adres ingeschreven. Betrokkene toont niet aan op de één of andere manier nog steeds afhankelijk te zijn van de referentiepersoon of nog tot het kerngezin te behoren van de referentiepersoon. De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn.

Van minderjarige kinderen van betrokkene in het Rijk is geen sprake, waardoor artikel 42quater, §4, 2° en 3° evenmin van toepassing zijn. De vrouw waar betrokkene heden bij inwoont zou evenwel zwanger zijn van betrokkene. Betrokkene heeft te kennen gegeven het kind te willen erkennen, dit is echter nog in onderzoek. Hoe de vork ook aan de steel zit: het kindje is nog niet geboren, waardoor er evenmin sprake kan zijn van een omgangsrecht of recht van bewaring.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Met betrekking tot de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde zoals gesteld in artikel 42quater, §4, 2e lid, kan uit de door betrokkene voorgelegde stukken enkel worden vastgesteld dat hij in 2021 slechts twee dagen heeft gewerkt. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan werknemer of zelfstandige te zijn in België, of te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Evenmin toont hij aan lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarde voldoet. Overigens dient er op gewezen te worden dat zelfs indien betrokkene zou voldoen aan deze cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde niet is voldaan aan één der gevallen zoals voorzien bij artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4°. Artikel 42quater, §4 van de wet vindt bijgevolg geen toepassing.

Overeenkomstig artikel 42quater, §1, 3e lid van de wet dient bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Betrokkene verblijft sedert 17.12.2019 legaal in het Rijk. Als 29-jarige verblijft betrokkene bijgevolg minder dan twee jaar in België, wat, zeker wanneer zijn leeftijd wordt overwogen, een zeer korte periode is. Gezien deze korte verblijfsduur, is het ook niet onredelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende binding heeft met zijn land van oorsprong. Zelf voert hij geen elementen aan waaruit zou blijken dat hij geen voldoende bindingen meer zou hebben met zijn land van oorsprong of dat zij van die aard zouden zijn dat ze zich verzetten tegen het beëindigen van zijn verblijfsrecht. Betrokkene maakt evenmin gewag van enig gezondheidsprobleem welk een contra-indicatie zou vormen voor het nemen van deze beslissing.

Hij is amper twee dagen tewerkgesteld geweest. Het is thans onduidelijk of en hoe betrokkene deelneemt aan de arbeidsmarkt. Evenmin voert betrokkene bewijzen aan die er op zouden wijzen dat hij een opleiding volgt met het doel zijn positie op de arbeidsmarkt te verbeteren. Het is thans ook niet duidelijk op welke wijze hij voorziet in zijn behoeften. Op economisch vlak is betrokkene aldus allesbehalve geïntegreerd.

Betrokkene voert geen elementen aan waaruit zou blijken dat hij op sociaal en cultureel vlak geïntegreerd is. Gezien betrokkene bijna twee jaar in België verblijft, is het niet ondenkbaar dat hij er intussen sociale relaties heeft opgebouwd. Betrokkene achtte het echter niet nodig om daarover stukken over te maken. Bovendien kan het contact met die sociale relaties worden behouden middels de moderne telecommunicatietechnieken. De administratie heeft ook geen informatie ontvangen met betrekking het volgen van het verplicht inburgeringstraject. Nochtans zijn het kennen van de regiotaal en de plaatselijke cultuur en gebruiken van essentieel belang om op een volwaardige manier te kunnen deelnemen aan de Belgische samenleving.

Wat tot slot de gezinssituatie van betrokkene betreft, kan vastgesteld worden dat hij sedert 27.04.2021 niet meer woonachtig is bij de referentiepersoon op wiens basis hij het verblijfsrecht heeft verkregen. Betrokkene toont ook niet aan dat deze persoon op de één of andere manier nog financieel voor betrokkene zou instaan. Voor zover uit het Rijksregister kan worden afgeleid, is betrokkene thans woonachtig bij een dame. Het is echter niet omdat twee personen onder hetzelfde dak leven, dat deze personen een band van afhankelijkheid zouden hebben of een gezin zouden vormen naar de zin van de wet. De dame bij wie betrokkene inwoont is thans zwanger van een kind waarvan betrokkene de vader beweert te zijn. Betrokkene deed op 03.08.2021 aangifte van prenatale erkenning. De opmaak van de akte van erkenning werd overeenkomstig artikel 330/2 B.W. uitgesteld met twee maanden door de gemeente Ravels teneinde de motieven van de erkenning te onderzoeken. Bijgevolg werd nog geen afstammingsband tussen het ongeborn kind van de dame bij wie betrokkene woont en betrokkene zelf vastgesteld. Bovendien kunnen er geen rechten ontleend worden aan een ongeborn kind. Er dient dan ook te worden besloten dat op heden zijn gezinssituatie niet van die aard is dat ze een beëindiging van zijn verblijfsrecht zou verhinderen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

"Eerste onderdeel

Bij aangetekend schrijven van 16 juli 2021 werd verzoeker verzocht om nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende zijn huidige situatie. (stuk 8)

Aan verzoeker wordt gevraagd om deze bewijzen voor te leggen binnen de maand/ 30 dagen na kennisname van deze brief.

“Concreet dient u binnen de maand na kennisname van deze brief (datum kennisname + 30 dagen) recente bewijzen voor te leggen.”

Vooreerst dient vastgesteld dat de voorgehouden termijn onduidelijk en dubbelzinnig is. Een termijn van 1 maand is niet hetzelfde als een termijn van 30 dagen. Het bewuste schrijven dateert van juli, een maand met 31 dagen.

In het schrijven, zelfs in dezelfde zin, worden twee verschillende termijnen voorgehouden: 30 dagen versus 1 maand.

Ervan uitgaande dat het aangetekend schrijven verzonden werd op (vrijdag) 16 juli 2021, begint de termijn te lopen vanaf de derde werkdag waarop deze werd aangeboden aan de postdiensten. De derde werkdag hierna is donderdag 22 juli 2021 (weekend en feestdag van 21 juli tellen niet als werkdag).

Indien 22 juli 2021 de eerste dag is van de termijn, is de laatste dag 20 augustus 2021 (termijn van 30 dagen) dan wel 21 augustus 2021 (termijn van 1 maand).

Aldus mocht verzoeker erop vertrouwen stukken te kunnen voorleggen tot en met 21 augustus 2021.

Dit vertrouwen wordt door de bestreden beslissing op ernstige wijze geschonden, want reeds op 20 augustus 2021 werd de bestreden beslissing genomen en per aangetekende zending verstuurd aan verzoeker.

Dit is niet ernstig.

Tweede onderdeel

Artikel 42quater van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.(...)”

De bestreden beslissing gaat evenwel uit van onjuiste, minstens onvolledige feitelijke gegevens.

De bestreden beslissing vermeldt onder meer dat van minderjarige kinderen in het Rijk geen sprake is, vermeldt tevens dat de vrouw bij wie verzoeker inwoont zwanger zou zijn, maar dat het kindje nog niet geboren is, waardoor er geen sprake kan zijn van een omgangsrecht of recht van bewaring, dat er geen rechten kunnen ontleend worden aan een ongebooren kind.

De beslissing werd genomen op 20 augustus 2021. Het kindje waarvan sprake, werd geboren op 12 augustus 2021. (zie stuk 4, en ook stukken 5-6-7)

Hetgeen in de bestreden beslissing vermeldt wordt, is dus manifest onjuist.

Dit wringt des te meer, aangezien verzoeker door de geboorte vader is geworden van een kind met een EU-nationaliteit. Verzoeker woont trouwens samen met het kind en diens moeder, die beiden de Nederlandse nationaliteit hebben. Zelfs zonder een erkenning is er sprake van een samenwoning met het kind.

Deze elementen zijn cruciaal bij de beoordeling van de gezinssituatie van betrokkene conform artikel 42quater, §1, in fine.

Ook andere elementen uit de bestreden beslissing blijken foutief:

In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt voorgehouden, heeft verzoeker wel degelijk het inburgeringstraject en taallessen Nederlands gevolgd. Hij beschikt over een attest van inburgering. (stukken 11-12)

Hij is sinds maart 2021 onderbroken tewerkgesteld. De tewerkstelling betreft uitzendarbeid, maar is tot aan de bestreden beslissing voltijds en ononderbroken. (stuk 10)

Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat deze essentiële gegevens mee in overweging werden genomen.

Hierdoor wordt artikel 42quater, §1, in fine van de vreemdelingenwet geschonden.

De bestreden beslissing steunt dus op onjuiste feitelijke gegevens. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld of de overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens en dat zij die niet correct heeft beoordeeld. De materiële motiveringsplicht wordt dan ook geschonden.”

2.2. In een eerste onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van het vertrouwensbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

Verzoeker wijst erop dat hem bij aangetekend schrijven van 16 juli 2021 werd verzocht om nieuwe bewijsdocumenten over te maken en dit binnen de maand / 30 dagen na de kennisname van de brief. Hij is van mening dat de brief een onduidelijke en dubbelzinnige termijn hanteert, waar zowel sprake is van 1 maand als van 30 dagen. Volgens zijn berekening mocht hij erop vertrouwen dat hij nog minstens tot en met 21 augustus 2021 de tijd had om stukken voor te leggen. Hij betoogt dat de bestreden beslissing, die reeds reeds op 20 augustus 2021 werd genomen, aldus zijn vertrouwen op ernstige wijze heeft geschonden.

Zoals dit blijkt uit de stukken van het administratief dossier, werd verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing uitgenodigd om alle dienstige stavingstukken over te maken inzake zijn individuele situatie, meer bepaald inzake de zogenaamde humanitaire elementen zoals bedoeld in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet en de zogenaamde uitzonderingssituaties in artikel 42quater, § 4 van deze wet.

Het schrijven van het bestuur, dat op 16 juli 2021 aangetekend werd verstuurd naar verzoeker, luidt als volgt:

“Uit het administratieve dossier blijkt dat u sedert 27.04.2021 geen gezamenlijke vestiging meer heeft met de referentiepersoon, mevrouw [B.J.], in functie van wie u verblijfsrecht heeft verkregen. Om na te gaan of u desondanks het verblijfsrecht kan verderzetten, wordt u verzocht, in het kader van artikel 42quater, §5 van de wet van 15.12.1980, nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende uw huidige situatie. Deze stukken zullen ten gronde worden onderzocht en getoetst worden aan de voorwaarden van deze wet om na te kijken of u het verblijfsrecht al dan niet kan verderzetten.

Concreet dient u binnen de maand na de kennisname van deze brief (datum kennisname + 30 dagen), recente bewijzen voor te leggen:

- 1. Desgevallend het bewijs dat u in een schrijnende situatie verkeert, met name het slachtoffer bent geweest van geweld binnen het huwelijk of geregistreerd partnerschap, van geweld binnen de familie of van geweld zoals bedoeld in art. 375, 398 of 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek.*
- 2. In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42 quater §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd. Concreet gaat het over de duur van uw verblijf in België, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.*

Voor zover er nadien nog geen uitsluitsel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.”

In antwoord hierop heeft verzoeker op 3 augustus 2021 enkele bewijsstukken aangebracht. Dit wordt ook duidelijk gesteld in de bestreden beslissing en wordt geenszins betwist door verzoeker.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing “te vroeg” is genomen, maar laat na om concreet te duiden waarom verweerder nog langer diende te wachten voor het nemen van de bestreden beslissing. Immers had verzoeker reeds op 3 augustus 2021 gebruik gemaakt van de mogelijkheid om de nuttige stukken aan het bestuur over te maken. Hij toont ook niet aan dat hij op 20 of 21 augustus 2021 nog bijkomende stukken had willen overmaken aan het bestuur. In deze omstandigheden blijkt in geen geval dat verzoeker een voldoende belang heeft bij zijn betoog.

Het eerste onderdeel van het middel is, bij gebrek aan belang, onontvankelijk.

2.3.1. In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.3.2. De in casu relevante bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. [...]

§ 3. [...]

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3.3. In de bestreden beslissing wordt verzoekers verblijfsrecht in functie van de Belgische wettelijk samenwonende partner van zijn vader beëindigd met toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, omdat er niet langer sprake is van een gezamenlijke vestiging in België. Verweerder verwijst naar de gegevens van het Rijksregister die aantonen dat verzoeker sinds 27 april 2021 niet langer staat ingeschreven op het adres van de referentiepersoon. Verweerder wijst er verder op dat verzoeker niet aantoont dat hij sindsdien nog afhankelijk is van de referentiepersoon of nog behoort tot het kerngezin van deze laatste. Verzoeker betwist de vaststelling niet dat hij niet langer gezamenlijk is gevestigd in België met de Belgische referentiepersoon. Hij betwist evenmin dat, op basis van deze vaststelling en nu hij nog geen vijf jaar het recht op verblijf genoot, zijn verblijfsrecht in beginsel kon worden beëindigd overeenkomstig artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Verweerder heeft vervolgens vastgesteld dat niet blijkt dat verzoekers situatie valt binnen een van de uitzonderingssituaties zoals bedoeld in artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet waarin het verblijfsrecht niet kan worden beëindigd in toepassing van § 1, eerste lid, 4° van dit wetsartikel. In eerste instantie wijst verweerder erop dat de gezamenlijke vestiging in België minder dan anderhalf jaar heeft geduurd. Vervolgens stelt hij dat in de actuele omstandigheden niet blijkt dat verzoeker minderjarige kinderen heeft in België. Verweerder houdt er in dit verband rekening mee dat de vrouw bij wie verzoeker actueel inwoont zwanger is en dat verzoeker te kennen gaf het kind te willen erkennen. Hij wijst er echter op dat de vraag tot erkenning van het kind nog in onderzoek is. Ook wijst hij erop dat het kind nog niet is geboren en er dus evenmin sprake is van een omgangsrecht of een recht van bewaring. Daarnaast motiveert verweerder dat er geen sprake is van een schrijnende situatie. Verweerder oordeelt ten slotte dat evenmin is voldaan aan de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde. Verzoeker geeft als dusdanig niet aan dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat in zijn geval geen van de uitzonderingssituaties van artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet speelt.

2.3.5. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert verder dat de verschillende elementen waarvan sprake in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet – met name de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er nog bindingen zijn met het land van oorsprong – één voor één worden besproken. Er wordt uitvoerig gemotiveerd waarom deze zich volgens verweerder niet verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht en hierbij worden de door verzoeker voorgelegde stukken en gegevens in rekening gebracht.

Inzake de duur van het verblijf in België en de bindingen met het land van oorsprong, stelt verweerder vast dat de duur van het legale verblijf in dit land relatief kort is, met name sinds 17 december 2019 ofwel minder dan twee jaar. Hij stelt dat gelet op deze relatief korte tijdsperiode redelijkerwijze kan worden aangenomen dat er nog banden zijn met het land van herkomst. Hij geeft aan dat verzoeker zelf geen elementen aanvoert waaruit zou blijken dat hij geen voldoende bindingen meer zou hebben met zijn land van oorsprong of dat deze van die aard zijn dat ze zich verzetten tegen het beëindigen van het verblijfsrecht. Verweerder is van mening dat de korte periode van verblijf in België niet opweegt tegen de banden met het land van herkomst.

Wat verzoekers leeftijd en gezondheidstoestand betreft, stelt verweerder vast dat er geen leeftijds-gebonden probleem of medisch bezwaar blijkt dat een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Inzake de economische situatie van verzoeker, stelt verweerder vast dat verzoeker amper twee dagen was tewerkgesteld en dat het onduidelijk is of en hoe hij verder nog deelneemt aan de arbeidsmarkt. Hij motiveert dat er evenmin bewijzen voorliggen die erop zouden wijzen dat verzoeker een opleiding volgt met het doel zijn positie op de arbeidsmarkt te verbeteren. Verweerder stelt nog geen zicht te hebben op welke wijze verzoeker voorziet in zijn behoeften en concludeert dat hij op economisch vlak allesbehalve is geïntegreerd.

Verder stelt verweerder dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat hij op sociaal en cultureel vlak is geïntegreerd. Gelet op het gegeven dat verzoeker bijna twee jaar in België verblijft, is verweerder van mening dat het niet ondenkbaar is dat hij intussen sociale relaties heeft opgebouwd. Hij geeft wel aan dat verzoeker het echter niet nodig vond om daarover stukken over te maken. Verweerder motiveert dat verzoeker met zijn sociale relaties contact kan houden middels de moderne communicatiemiddelen. Verder stelt hij dat er ook geen informatie aan het bestuur werd overgemaakt met betrekking tot het volgen van het verplichte inburgeringstraject. Verweerder wijst erop dat het kennen van de taal en de plaatselijke cultuur en gebruiken van essentieel belang is om op een volwaardige manier te kunnen deelnemen aan de Belgische samenleving.

Wat de gezinssituatie betreft, herhaalt verweerder dat verzoeker sinds 27 april 2021 niet meer bij de referentiepersoon woont en dat niet blijkt dat de referentiepersoon nog op de een of andere manier financieel voor hem zou instaan. Hij houdt er verder rekening mee dat verzoeker intussen inwoont bij een vrouw, maar stelt dat het niet is omdat twee personen onder hetzelfde dak leven, dat deze personen een band van afhankelijkheid zouden hebben of een gezin zouden vormen. Verweerder houdt er nog rekening mee dat deze vrouw thans zwanger is en verzoeker op 3 augustus 2021 aangifte deed van een prenatale erkenning. Hij wijst erop dat de opmaak van de akte van erkenning overeenkomstig artikel 330/2 van het Burgerlijk Wetboek werd uitgesteld teneinde de motieven van de erkenning te onderzoeken. Hij stelt dat er actueel bijgevolg geen afstammingsband is vastgesteld tussen het ongeboren kind en verzoeker. Verweerder wijst er bovendien op dat er geen rechten kunnen worden ontleend aan een ongeboren kind. Hij besluit dat op heden verzoekers gezinssituatie niet van die aard is dat ze een beëindiging van zijn verblijfsrecht zou verhinderen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de gedane overwegingen acht verweerder het niet inhumain om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen.

Verzoeker bekritiseert deze beoordeling. Hij betoogt dat de bestreden beslissing uitgaat van onjuiste, minstens onvolledige feitelijke gegevens.

In eerste instantie voert verzoeker aan dat zijn kind op 12 augustus 2021 is geboren, terwijl de bestreden beslissing dateert van 20 augustus 2021. Hij wijst erop dat hij dus vader is geworden van een kind dat burger van de Unie is en dat hij samenwoont met zijn kind en partner die beiden de Nederlandse nationaliteit hebben. Zelfs zonder een officiële erkenning, stelt verzoeker dat er sprake is van een samenwoning met het kind. Hij betoogt dat deze elementen cruciaal zijn in de beoordeling van zijn gezinssituatie en in rekening hadden moeten worden gebracht bij de beoordeling conform artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel niet dat verzoeker de geboorte van het kind, of nog zijn samenwoning met dit kind, kenbaar heeft gemaakt aan het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker koos ervoor enkel stukken voor te leggen aangaande zijn tewerkstelling en zijn ziekenfonds. Hij betwist niet dat dit de enige stukken zijn die hij heeft voorgelegd. Hij toont niet aan dat het niet mogelijk was om tussen de geboorte van het kind op 12 augustus 2021 en het nemen van de bestreden beslissing op 20 augustus 2020 het bestuur op de hoogte te stellen van de geboorte van dit kind. Blijkens de thans voorliggende stukken werd bovendien ook pas aangifte van geboorte van het kind gedaan door de moeder op 24 augustus 2021, dit is na het nemen van de bestreden beslissing. In de gegeven omstandigheden blijkt niet dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing kennis had, of diende te hebben, van de geboorte van het kind. Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig aanvoeren dat met dit gegeven of zijn huidige samenwoning met dit kind onterecht geen rekening is gehouden.

Op lezing van de bestreden beslissing blijkt trouwens dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker inwoont bij een vrouw die zwanger is en dat hij dit kind wenst te erkennen. Verweerder benadrukte evenwel het gegeven dat de opmaak van de akte van erkenning werd uitgesteld voor nader onderzoek, zodat actueel de afstammingsband niet vaststaat. Deze vaststellingen worden niet betwist door verzoeker. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verweerder op basis van deze vaststellingen onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld door te oordelen dat op heden verzoekers gezinssituatie niet van die aard is dat ze een beëindiging van het verblijfsrecht verkregen in functie van de Belgische partner van zijn vader verhindert.

In tweede instantie betoogt verzoeker dat hij, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in de bestreden beslissing, wel degelijk het inburgeringstraject en taallessen Nederlands heeft gevolgd. Hij legt een

attest van inburgering voor. Verzoeker geeft ook aan dat hij sinds maart 2021 voltijds en ononderbroken tewerkgesteld is geweest. Ook hiermee is volgens hem onterecht geen rekening gehouden.

Ook hier moet worden vastgesteld dat verzoeker, toen hij werd gehoord inzake de mogelijke beëindiging van zijn verblijfsrecht en inzake de elementen van artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, de thans bijkomend aangebrachte stukken niet heeft voorgelegd, zodat niet blijkt dat hij het bestuur dienstig kan tegenwerpen hiermee onterecht geen rekening te hebben gehouden. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker enkel twee tewerkstellingscontracten van één dag heeft voorgelegd, voor 18 maart 2021 en 30 juli 2021. Hiermee heeft verweerder rekening gehouden bij de beoordeling van verzoekers (economische) integratie in België. Het is niet kennelijk onredelijk dat verweerder, op basis van deze voorgelegde stukken, ervan is uitgegaan dat het gaat om een tewerkstelling van twee dagen en niet om een voltijdse en ononderbroken tewerkstelling. Verzoeker had dit concreet moeten aantonen, maar heeft dit duidelijk nagelaten. Tevens blijkt niet dat verzoeker enige informatie aangaande zijn inburgering heeft voorgelegd vooraleer verweerder de bestreden beslissing heeft genomen. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig van verweerder om op basis hiervan geen gegronde reden te aanvaarden die er zich tegen kan verzetten dat het verblijf wordt beëindigd. Door hieromtrent geen stukken voor te leggen tijdens het horen, heeft verzoeker aangegeven dit zelf geenszins als dusdanig te beschouwen.

Verzoeker toont niet aan dat verweerder bij zijn toetsing aan artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, rekening houdend met de gegevens waarover hij kon beschikken, steunde op onjuiste feitelijke gegevens of hierbij onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onwettig heeft gehandeld.

2.3.6. Een schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

2.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend eenen-twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS